

*Vysoká kultura nadčlověka:
Budoucnost Západu*

Autor: Ted Sallis

Dají se ještě Západ a jeho národy zachránit? A jak toho dosáhnout, zvláště hovoříme-li o dlouhodobém řešení a ne nějakém horkou jehlou šitém „záplatování“? Může vzniknout nová západní vysoká kultura, která by zajistila přetrvání západních národů v delším časovém horizontu? A jak by taková kultura měla vlastně vypadat?

Budu vycházet z toho, že čtenáři jsou obeznámeni se **Spenglerovým civilizačním modelem**, který v podstatě převzal ve svých pracích o Západu a jeho možné budoucnosti i Francis Parker Yockey. Z jara, léta, podzimu a zimy vysoké kultury je „zima“ stadiem nastupujícího zapomnění. Alespoň dle mého soudu (a Michael O'Meara se mnou zdá se v tomto souhlasí) je zjevné, že se nacházíme v „zimě“ naší stávající moderní západní (tj. „faustovské“) vysoké kultury. Zachycena v tomto procesu rozkladu a zbavena nějaké dominantní organizační zásady, jež by jí dodala duchovní strukturu pro další existenci, bílá rasa umírá – neschopna reprodukce, nahrazována vetřelci, aniž by tomuto zániku Západu alespoň přiměřeným způsobem vzdorovala.

U skutečných ročních období po zimě vždy přichází jaro. Platí ale totéž i pro konkrétní národy a jejich vysoké kultury? A jestliže civilizační obroda povede k dlouhodobému rasovému zachování, neměli bychom se přinejmenším zabývat možnostmi, jež se snad nabízejí?

Nikdo samozřejmě nedokáže zcela přesně předpovědět, zda k takovéto civilizační obrodě dojde, tím méně pak její podobu. Navíc nelze předem naplánovat a vytvořit vysokou kulturu způsobem, jakým generál vypracuje strategii a následně podle ní vede svá vojska do bitvy. Vysoká kultura totiž musí vzniknout podle svého vlastního „plánu“, který není plně pod kontrolou lidského konání a myšlení. Člověk však i přesto může a měl by prozkoumat důkazy, zvážit možnosti a v co nejvyšší míře podpořit vývoj směřující k civilizační obrodě. Měl by také tento vývoj usměrňovat, jak to to jen dovede, směrem nejvíce v souladu z přirozeností našich lidí.

Za výchozí bod musíme užít naši stávající vysokou kulturu, jejíž umírající zbytky vidíme kolem sebe. Takzvanou „západní“ či „faustovskou“ kulturu popsal Spengler následovně (shrnutí z

angl. hesla na Wikipedii, zvýraznění autor článku – pozn. překl.)

... moderní obyvatelé Západu jsou **faustovští**. Podle této teorie **v současnosti prožíváme zimní období faustovské civilizace**. Podle [Spenglerova] popisu **faustovská civilizace neustále usiluje o nedosažitelné** – což činí ze západního člověka hrdou, ale tragickou postavu, protože už při svém tvořivém úsilí kdesi **vskrytu ví, že svého cíle nikdy nemůže dosáhnout**.

Jasně tady vidíme dva určující rysy „faustovské“ civilizace moderního (tj. post-klasického) Západu: zaprvé soustředění se na nekonečné a nepoznané a zadruhé konečný neúspěch tohoto usilování; cíle západního člověka jsou vždy „nedosažitelné“. Druhým bodem i tím, co z něj plyne, se budeme zabývat níže. Prozatím však přijmeme spenglerovský model i to, že žijeme v zimě faustovské kultury. Spenglerova škola myšlení, vycházející ze „stoického smíření se“ („pesimismus“), radí tento osud přijmout a vytěžit z daných podmínek co možná nejvíc. Naše časy jsou tím, čím jsou, a tak podobně jako onen římský voják, jehož na jeho strážním stanovišti v Pompejích zaživa pohřbil popel, musíme vytrvat na svém místě až do konce, dokud vše nepohltní nezadržitelný rozklad (čili civilizační entropie).

Jestliže jdou však rasa s kulturou ruku v ruce, rozptýlení kultury značí i zničení rasy. Nebo snad ne? Naše faustovská totiž není první evropskou vysokou kulturou, předcházela jí ta klasická. Spengler i jeho žák Yockey se rozcházejí se staršími výklady kultury a zdůrazňují nespojitost klasické a faustovské kultury, které chápou jako dvě svébytné vysoké kultury, vzájemně podobně odlišné jako řekněme ta egyptská a „magická“.

A tak se ve stejném článku o Spenglerově díle dočítáme:

danou civilizace [podle něj] nejlépe odhaluje její světonázor. Všimá si, že matematika klasického Řeka zná pouze celá čísla a pracuje **bez propracovaných pojmů limity nebo nekonečna**. A tak Řekové bez pojmu nekonečna vnímali všechny minulé události jako stejně vzdálené a Alexandr Veliký neměl problém nazvat se potomkem boha. Západní svět oproti tomu se svými pojmy nuly, nekonečna a limity vyznává historický světonázor, jež klade značný důraz na přesná data.

Podobně i Revilo Oliver píše:

Spengler odlišuje **dvě zcela oddělené a vzájemně nesouvisející civilizace**: klasickou („apollinskou“) asi od roku 1100 př.n.l. do roku 300 n. l., a západní („faustovskou“, 900-2200 n. l.) O těchto dvou máme nejpodrobnější informace a mezi nimi také Spengler načrtává své nejlepší synchronie (tak prý např. Alexandr

Veliký odpovídá Napoleonovi). Ještě před sto lety by tato dichotomie působila takřka jako šílenství, každý totiž věděl a považoval za samozřejmé, že ať už se to má s cizími kulturami jakkoliv, **ta naše nepochybně je pokračováním - nebo přinejmenším obrodou - té klasické. Spenglerovo zpochybnění této kontinuity bylo jistě nejradikálnější a nejznepokojivější tezí jeho dějinné syntézy. Jeho vliv byl však takový, že tuto tezi přijala nemalá část pozdějších spisovatelů na poli filozofie dějin**, z nichž se na tomto místě zmíníme jen o Toynbeem, Ravenovi, Bagbym a Brownovi. Klasická civilizace je tak prý podobná té egyptské: mrtvá, zaniknuvší a bez organického spojení s tou naší... Spengler (jehož se v tomto ohledu zvláště věrně drží Brown) obhájí toto drastické oddělení působivým kontrastem řecko-římské matematiky a techniky s tou naší; z něj pak vyvozuje odlišné vnímání času i prostoru, patrné především v hudbě, a dospívá k závěru, že **klasický *Weltanschauung* byl v zásadě statický a toužil a uznával jedině pevně ohraničený a známý svět, zatímco ten náš je dynamický, s takřka palčivou touhou po nekonečném a neznámém**. Člověk jistě může snést proti těmto zobecněním řadu námitek, jež jsem se stručně a nedostatečně pokusil shrnout (např. je-li rozdíl v náhledu skutečně větší než ten mezi „klasickou“ literaturou Evropy 18. století a romantismem éry následující?), ale rozhodující otázkou jistě zůstává, zda odlišnosti, náležející do řádu, který při absenci vhodnějšího termínu musíme nazvat duchovním, jsou fundamentální či epifenomenální povahy.

Osobně je mi bližší spíše „epifenomenální“ vysvětlení, na každý pád však lze souhlasit s obecnějším závěrem Oliverových děl: buď jsou klasická a faustovská odlišná, avšak spojená fáze téže civilizace – anebo, jedná-li o zcela svébytné kultury, je západní člověk schopen vytvořit vysokých kultur vícero. Tak či onak tedy můžeme učinit dva závěry: (1) následník faustovské vysoké kultury je možný a má historický precedent a (2) tento následník bude v mnoha významných ohledech těsně spojen se svým předchůdcem/i (jakkoliv to Spengler s Yockeyem označují za nemožné).

A tak jsou klasická a faustovská kultura buď skutečně spojeny (širším společným genofondem, „rasovou duší“ a západním náhledem na svět), anebo, pokud skutečně jsou pevně oddělené a svébytné, nejsou *úplně* bez spojitosti, vyvěrají totiž ze stejného pramene či základů (znovu: společný genofond, „rasová duše“ a západní sklony k výraznějšímu individualismu a empiricismu v porovnání s ostatními skupinami). Nejen že jsou klasická a faustovská kultura v jistém smyslu spojeny, ale v rozporu se Spenglerem a Yockeyem – a skutečně, podle spenglerovské školy a jejího kompletního odmítnutí lineárního výkladu dějin se dopouštíme bezmála svatokrádeže – sledujeme jakýsi pokrok v tom smyslu, že faustovský světonázor je širší, než byl ten klasické kultury; tento širší záběr pak vlastně je určující charakteristikou faustovské kultury. Konkrétně se projevuje např. vyspělou technikou a masovou znalostní základnou vědy, dějin, filozofie a morálky-etiky, která se tak může stát základem nové vysoké kultury s vizí ještě širší, než tomu bylo u faustovské. Spenglerovec by zřejmě namítl, že každá nová vysoká západní kultura, i kdyby její vznik snad byl možný (což by dost možná popřel), by byla zcela oproštěna od „faustovských“ aspektů předchozí (tj.

stávající) západní faustovské vysoké kultury. Osobně se však domnívám, že při dosažené míře poznání světa se nezdá příliš pravděpodobné, aby běloši vytvořili novou vysokou kulturu, která by byla rozsahem záměrně omezená a uzavřená před nekonečným. Pokud můžeme (pravda, jen v omezeném rozsahu) vůbec vznik nové vysoké kultury předpovědět nebo ovlivnit, potenciální směr našeho snažení by neměl ryze „faustovský“ ve smyslu usilování o **nedosažitelné**. Místo toho si můžeme představit budoucí vysokou kulturu založenou na konečném a *úspěšném* (samozřejmě ne okamžitě) dosažení toho, co bylo kdysi pokládáno za „nedosažitelné“.

Mám za to, že právě křesťanské základy faustovské vysoké kultury přispěly k tomu, že západní člověk usiluje o dosažení cílů, jež se nakonec ukáží být „nedosažitelnými“ – čehož si je také ve skrytu duše vědom. Křesťanský způsob uvažování inherentně omezuje myšlení západního člověka, který tak je odsouzen k tomu nedosáhnout nakonec plného úspěchu ani tam, kde by teoreticky byl možný. Křesťanství se ostatně soustředí ne na člověka, ale na Boha, je „spásou“ a ne překonáním (overcoming) a jeho zrak je upřen na „příští svět“, ne ten náš, skutečný. Aby člověk dosáhl božství – nebo si to i jen vytknul za cíl – se považuje za formu rouhačství a tedy cosi nepřijatelného. Proto *musí* nakonec přijít neúspěch a dosažení „faustovského“ cíle (jež by tak paradoxně přestal být skutečně „faustovským“) není ve vysoké kultuře založené na křesťanství jednoduše možné. Plnému rozvinutí západního člověka brání okovy, jimiž jeho mysl i duši spoutalo cizí náboženství. Nietzsche si byl limitů stanovených (žido-) křesťanstvím velmi dobře vědom, a tak se v jeho *Antikristovi* dočítáme:

– Rozuměl vůbec někdo slavné historii, která stojí na počátku bible, – jak pekelnou hrůzu měl bůh z vědy?... Nikdo jí nerozuměl. Tato kniha kněžská, par excellence, počíná se, po právu, velikou vnitřní potíží knězovou: *on* má jen jediné veliké nebezpečí, *tudíž* má „bůh“ jen jediné veliké nebezpečí. –

Starý bůh, zcela „duch“, zcela velekněz, dokonalost sama, prochází se ve své zahradě: jenže se nudí. Proti nudě i bozi marně bojují. Co učiní? Vynajde člověka, – člověk je zábavný... Leč ejhle, i člověk se nudí. Slitování boží nad jedinou bédou, kterou mají všechny ráje, nezná mezí: stvořil vbrzku ještě jiná zvířata. *První* chyba, již se bůh dopustil: člověk neshledal zvířata zábavnými, – panoval jim, nechtěl ani být „zvířetem“. – Tudíž stvořil bůh ženu. A vskutku, dlouhé chvíli byl nyní konec – ale také ještě jiným věcem! Žena byla *druhá* chyba, již se bůh dopustil. – „Žena je svou podstatou had, Heva“⁷² – to ví každý kněz; „od ženy pochází *každé* neštěstí ve světě“ – to ví rovněž každý kněz. „*Tudíž* pochází od ní také *věda*“... Teprve ženou se naučil člověk okoušet ze stromu poznání. – Co se stalo? **Na starého boha padla pekelná hrůza. Člověk sám se stal jeho největší chybou, bůh si stvořil rivala, věda činí bohorovným, – je konec kněžím a bohům, stane-li se člověk vědeckým!** – *Morálka*: věda je vtělení všeho zakázaného, – jediné ona je zakázána. Věda je *první* hřích, zárodek všeho hříchu, *dědičný* hřích. **Jen toto je morálka. – „Nemáš poznati“**: – ostatní z toho plyne. – Pekelná hrůza nezabránila bohu, aby nebyl chytrým. Jak se *bránit* vědě? To se mu nadlouho stalo hlavním problémem. Odpověď: pryč z ráje s člověkem!

Štěstí, zahálka přivádí k myšlení, – všechny myšlenky jsou špatné myšlenky... Člověk *nemá* myslet. – A „vtělený kněz“ vynalézá bídu, smrt, nebezpečí života v těhotenství, strážení všeho druhu, stáří, lopotu, především *nemoc*, – vesměs prostředky v boji s vědou! Bída *nedovoluje* člověku, aby myslel... **A přesto! Hrůza! Dílo poznání se vypíná do výše, ztékajíc nebese, chystajíc soumrak bohům, – co počít!** – Starý bůh vynalézá *válku*, rozdělí národy, učiní, aby se lidé navzájem ničili (– kněží vždycky potřebovali války...). Válka – mimo jiné veliký kazimír vědy! – Neuvěřitelné! Poznání, *emancipace od kněze*, přibývá i navzdory válkám. – I vzejde starému bohu poslední rozhodnutí: „Člověk se stal vědeckým – *nic naplat, musíme ho utopit!*“...

Vskutku. Jestliže „blaze mírným, neboť dostanou zemi za dědictví,“ pak už nezbývá místo pro jakékoliv *úspěšné* lidské usilování o nekonečno, které by člověka stavělo na roveň Bohu. Je-li mírnost, pokora a „mírný beránek Boží“ zakládajícím archetypem kultury, nekonečné a neznámé *samozřejmě* zůstane navždy nedosažitelným. „Nepoznáš(?)“: je s podivem, čeho jsme dosáhli tomuto i navzdory tomuto přikázání. Tyto pozoruhodné západní počiny nikoliv náhodou ostatně přišly především v průběhu podzimní a zimní epochy faustovské západní kultury. Teprve po faktickém rozbití pout uvalených křesťanstvím definovanou kulturou došlo k jistému oslabení *apriorního* smíření se s neúspěchem. Problémem však je, že s rozkladem a smrtí vysoké kultury přijde toto částečné osvobození se z okovů kultu pokory nazmar. Jedině nová vysoká kultura, vybudovaná na fundamentálním pojetí lidské transcendence a snaze o dosažení nekonečného/neznámého, dovolí západnímu člověku naplnit svůj osud. Z trosek předchozí vysoké kultury se mohou stát stavební kameny budoucnosti a nepochybně mohou posloužit i jako zdroj inspirace a hrdosti. Nesmíme však jako onen Spenglerův legionář stát na strážní nad umírající či mrtvou minulostí, ale upřít svůj zrak k budoucnosti.

Jakkoliv se nemíním dotknout ničím víry, ať už jde o křesťanství či pohanství, osobně **revival starověkých pohanských bohů** nevidím jako cestu kupředu a vzhůru ze zanikajícího faustovství. Nahrazením Ježíše Thorem podle mě jen jednoduše vyměníme jednu imaginární obezličku za jinou. Běloši by se do budoucna neměli opírat o nějaká vnější božstva, nová či stará, a místo toho by měli usilovat o dosažení božství vlastní rasy. Musíme konečně dospět a odložit dětské fantazie, pohádky o bozích a vnějších inteligentních silách, které řídí náš svět, jež bychom však měli utvářet my sami – a jediné my. Mottem klasického světa bylo „poznej sám sebe,“ zatímco věk faustovský to nahradil kombinací „nepoznáš“ a „pokusíš se poznat – neúspěšně“. Pro novou vysokou kulturu Západu tak navrhuji motto „Poznáš a překonáš.“ Tak nastane nová éra, v níž západní člověk odvržením okovů vložených na něj domnělou podřízeností imaginárním božstvům konečně dosáhne svého plného potenciálu.

Následující řádky z Yockeyho *The Enemy of Europe* (Nepřítel Evropy) shrnují palingenetický cíl, o něž bychom – budeme-li chtít – mohli usilovat:

Naším evropským posláním je vytvořit Západní Kulturu-Stát-Národ-Impérium, a tak vykonat takové činy a vytvořit taková díla, která promění náš svět do té míry, že

až naši vzdálení potomci pohlédnou na pozůstatky našich staveb a hradeb, budou svým vnukům vyprávět o kmeni bohů, který kdysi obýval evropskou půdu.

Jinými slovy, žádné imaginární nadlidské bytosti. Člověk sám se stane „Bohem“. Walter Kaufmann ve své knize *The Portable Nietzsche* (Přenosný Nietzsche) shrnuje Nietzscheho „nadčlověka“ následovně:

nevolá zde po nějakém super-surovci, ale člověku, který si pro sebe vytvořil ono jedinečné postavení v rámci, jež Bible označuje za jeho přirozené právo.

Všechno v pořádku – až na tu poslední část: „Bible“. Ne, pane Kaufmane, podle Bible není nejvyšším přirozeným právem lidstva Nadčlověk, na pomyslný piedestal staví spíše **člověka „posledního“**. To my sami si musíme zvolit, co je naším „přirozeným právem“, ne se řídit nějakým „biblickým“ fantazírováním. Přesto však zbylé části jeho tvrzení obstojí, pokud je budeme aplikovat na celou rasu, a nikoliv pouze na vybrané jednotlivce této rasy. Už žádné „hrdé, tragické“ neúspěchy při „pokusech o dosažení nedosažitelného“ ve „faustovské“ kultuře – pro **nadlidskou kulturu** bude naopak charakteristické hrdé a úspěšné dosažení nekonečného. Tak by si měl optimistický člověk představovat novou západní vysokou kulturu, spojenou s tou klasickou i faustovskou, která by však rozsahem a smělostí svých cílů pro lidského ducha obě dvě překračovala. Takový může a měl by být západní osud.

Jak vzít věci za správný konec?

Přestože židovský spisovatel vědeckofantastické literatury Isaac Asimov možná nebude mezi bělošskými rasovými nacionalisty tou nejoblíbenější postavou, jeho saga *Nadace* nám může nabídnout pro náš případ užitečnou paralelu. „Nadace“ z jeho románu usilovala o vytvoření nové civilizace po zhroucení „Galaktického impéria“, aby éra barbarismu po kolapsu netrvala 30 tisíc let, ale „pouhé“ milénium. Tváří tvář konci Západu v zimě faustovského věku by tak mohlo být prozíravé – zatímco současně vedeme i bitvy za zachování bílé rasy a co možná největší části západní faustovské civilizace v krátko- a střednědobém horizontu – zasadit i semínka nové západní civilizace se zřetelem na delší časový horizont. Bez dosažení těchto krátkodobějších cílů nebude trvalejší civilizační obroda možná – a naopak: bez civilizačního obrození visí nad zachováním bělochů v delším horizontu otazník.

Musí tedy současně probíhat dva procesy. Zaprvé neutuchající boj za bělošské rasové zachování a záchranu co možná největší části faustovské kultury, která se následně stane vědomostní základnou a stavebními kameny nové západní vysoké kultury a zadruhé musí začít i práce na vytváření základů této nové vysoké kultury. Jak už jsem naznačil výše, vysoká kultura je organický fenomén, jenž nelze vytvořit pomocí nějaké předem naplánované formulky a následně jej uměle vnutit lidem. Co by však být možné mělo, je zasít semínka a do jisté míry ovlivnit, jaká semínka to budou. Následně můžeme pečovat o rašící semenáček, který se bude rozvíjet v souladu se svým vlastním inherentním charakterem. **Toto dokázat**

můžeme - a také musíme.

Takto vážná věc si pochopitelně žádá prozíravou strategii výjimečně vizionářské povahy, rozhodně tedy ne něco, o čem lze plodně „debatovat“ v „komentářích na blogu“ nebo na dalších, podobně nejapných veřejných fórech. Nestane se to přes noc – jde o dlouhodobý, vícegenerační počin, jehož se musí ujmout zaníceně oddaní lidé, kteří si přejí postavit pro budoucí generace základy čehosi velkolepého a vznešeného. Nebude to žádná „rychlovka“, která za deset nebo dvacet let přinese viditelné výsledky; ne, tento projekt musí být schopen ovlivnit samotný chod lidských dějin a na této vyšší úrovni musí také probíhat jeho uskutečňování.

A tak má tato esej posloužit jako výzva k akci a zároveň také jako první zkusmá úvaha nad možnostmi, jež se nabízejí. Dojde-li někdy ke skutečnému započetí takového projektu, neměl by a nesmí sklouznout do všední banálnosti našeho „hnutí“, kterou se mnozí zaobírají, ani by neměl být spojen s vážnějším, ale přece jen jaksí „akutním“ a krátkodobě směřovaným nezbytným aktivismem, jehož je třeba k záchraně našich lidí a kultury už dnes. V tomto případě jde o něco jiného a na úplně jiné úrovni.

Mnozí jsou povolání, ale málokteří vyvolení. Budoucnost čeká.

Úvaha Teda Sallise *The Overman High Culture: Future of the West* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 21. října 2010.